

Sea World v San Diegu [1] - Milena Holcová

Postupujeme do stále hlubších pater podmořského akvária. Stojím, líčko na líčko, vedle kosatky ... odspodu si prohlížím břicha pomalu proplovajících žraloků ... delfíni tu také předvádí mnohem efektnější kousky než ti chudáci, co se cmrndají po Čechách. Největší fronta však stojí před „ponorkou“. ---

Dovnitř pavilonu jsme vpouštěni ve dvacetičlenných skupinách. Vede nás muž v uniformě a tváří se ustaraně. Hledat zmizelou ponorku není žádná legrace, to je jisté. V přetlakové komoře jsme rozmístěni na jakési spartakiádní značky. Ze stropu k nám ještě naposledy promlouvá varující hlas. Máme poslední šanci to vzdát. Fakt si to rozmyslete, nikdo vás nenutí!?! Stojíme v pozoru na svých značkách a tváříme se odhodlaně. Jdeme do toho. Bodejť by ne, po hodinové frontě. Další místnost je polokoule s promítacím plátnem po celém stropě. Usedáme do křesílek a po vzoru pilotů F1 si přes prsa připínáme popruhy. To nás budou roztáčet i hlavou dolů? Moje přezka byla nedbalo zapnuta a okamžitě se to projevilo na centrálním displeji. Hlas z éteru mne přísně vyzývá k nápravě. Fakt, nic jim neunikne. Prvních pět minut se náš batyskaf nedramaticky noří do hlubiny. Kužel světla klouže prostorem a odhaluje dno, propasti, skály, ošklivě připlacatělé živočichy. Trošku to s námi houpe, ale v podstatě nuda. Hlas moderátora je dřímotný, pasažéři ukolébáni. Ta správná chvíle, aby se podle zlatých zásad dramaturgie do atmosféry přimísilo vzrušení. Trošku nám haprují čerpadla či co, občas to malinko drcne, ale máme zůstat úplně klidní, jen jsme na chvíli ztratili kontakt s mateřskou lodí, ale to je banalita. V hlase je cítit skrývaná nejistota, přehlušují ji násilně žertíky. Působí to velmi autenticky a kdybych tím všechno nepokazila, uznale zatleskám.

Ohó! Něco se pálí, nějak se nám dovnitř valí kouř. Obraz na plátně se začíná prudce a přerývaně měnit. Nabíráme rychlost, neovladatelně narážíme do skal, řítíme se k propasti. Ted' už to s námi mlátí skutečně nešetrně. Zarýváme prsty do madel a dostáváme chlapské herdy do zad. Hlas z ampliónu vzrušeně drnčí a blíží se prahu hysterie. Další rána, otočka, třasák, náraz do skály a prudký pád. Vtahuje nás podmořský vír. Zepředu jsou slyšet ženské ječáky, nějaké dítě v hrůze pláče. Náraz a zvuk prolamovaného kovového pláště, strop se rozestupuje a puklinou dovnitř začíná tryskat voda. Během několika vteřin jsme mokří jak myši, tahle hra je dokonalá.

Když nás vcucl vír, padly v rychle se stupňujících otočkách i poslední bariéry. Ta tam je důstojná nadřazenost televizních diváků. Ozývá se táhlé vytí i hysterický chechtot. A pak najednou prudký stříh. Vír nás vyplivuje nad hladinu, všechno mírumilovně utichá, pohupujeme se na vlnách Atlantiku a do oken se nám dere slunce. Na obzoru je vidět naše mateřská loď, vysíláme signál, jsme zachráněni.

Z pavilonu vycházíme mokří, na dlouhou frontu u pokladen povzbudivě přikyvujeme.

Teprve s odstupem mne napadá, jestli právě takový druh zábavy v sobě neskrývá ta nejzákeřnější rizika. Fiktivní nebezpečí, neexistující dialog, iluze vzrušení a výsledná ochota všemu uvěřit. Vskutku zdařilá manipulace.

Literatura:

[1] [LIDI aneb Většina národů má za to, že je úplně jiná než většina národů](#) - Milena Holcová. Nakl. Šalvar, Brno 2001, s. 154 - 157

připravil B. T.